Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts
ZEVENDE JAARGANG
20-11-52

KUIFJE

47

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

IN DIT NUMMER :

DE NOORD-ZUIDVERBINDING

IN WOORD EN BEELD !

DE GEUZEN HEBBEN ZICH MEESTER GEMAAKT VAN EEN KAPERSCHIP EN KUNNEN ZICH TIJDIG UIT DE BUURT VAN 'T SPAANS GALJOEN MAKEN. TIJL JUBELT HET UIT !...

Het loopt mis met SALT

IK zie niets, jammert de kleine Maggy.

Ze tracht zich een weg te banen door het jonge volkje dat voor de afsluiting staat. Te vergeefs.

— Wil ik je op mijn schouders nemen, dan zul je wel zien en dan kun je me vertellen wat er gebeurt, stelt haar oudere broer Ken voor.

— Ja, graag, zegt de kleine Maggy, terwijl ze reeds op de schouders van sterke broer klautert. Ik zie HEM nu, roept Maggy daarna en ze wijst naar de logge grijze massa die in het midden van het weiland ligt.

Minuten gaan voorbij. Een man komt uit de wei en Ken spreekt hem aan :

— Hoe gaat het met Salt ?

— Het loopt mis met Salt, vrienden, antwoordt de man mistroostig.

★

Het loopt mis met Salt. Wat wil men daarmee zeggen ? Salt zal toch niet sterven ? Sinds meer dan veertig jaar wordt hij in heel Zuid Engeland gevierd, overal waar hij komt. In de kleinste dorpjes kent jong en oud hem als een goede, oude vriend. Men houdt van Salt, de enorme olifant van het reizend cirkus van Canterbury.

Sinds enkele weken doet het nieuws de ronde in de Zuidelijke graafschappen, dat Salt ziek is. Duizenden mensen zijn naar Canterbury komen kijken hoe Salt het stelt.

★

— Beweegt hij nog, vraagt Ken aan zijn zus.

— Neen, hij verroert zich niet meer, antwoordt Maggy bedrukt.

De veearts laat om het uur een gezondheidsbulletin uithangen. Daar is de man weer die de bulletins op een paal spijkert. Welk nieuws brengt hij nu ?

« SALT IS GESTORVEN. »

Een diepe stilte volgt op dit bericht. De kleine Maggy is niet de enige die begint te wenen. Er zijn zelfs grote en oude mensen die zich niet schamen een traan weg te pinken. Met lood in de benen gaan de kinderen in de sombere avond naar huis.

De kleine Maggy stapt naast haar grote broer en vraagt met een fijn stemmetje :

— Ken, als er nu een paradijs zou zijn voor de olifanten die hun leven lang, goed en vriendelijk geweest zijn, dan gaat Salt er zeker heen ?

— Zeker en vast, antwoordt Ken, en hij voelt aan de manier waarop zijn zus zijn hand drukt, dat ze nu bijna gelukkig is.

Kuifje

WELDRA
de prachtige albums :

DE NIEUWE AVONTUREN VAN CORENTIN
door
P. Cuvelier.

★

HET SPAANSE SPOOK
door
W. Vandersteen.

Beide albums zijn mooi ingebonden
en
volgende week reeds verkrijgbaar !

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel. P. Ch. R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc. — Gedrukt in helio door : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.
Kuifje-Holland — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonn. : fl. 4 per kwartaal.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN BOB DE MOOR

De Hollandse vloot, onder leiding van Piet Hein, heeft de Spaanse Zilvervloot buitgemaakt. Met schatten beladen keren de Hollanders huiswaarts. Onderweg worden de schepen door de storm uiteengeslagen, zo keert het admiraalschip zonder begeleiding naar de thuishaven...

Het was waarlijk nodig uit te kijken, want even na de middag ontwaarde men drie kleine schepen, die op het Hollands vaartuig kwamen afgestevend.

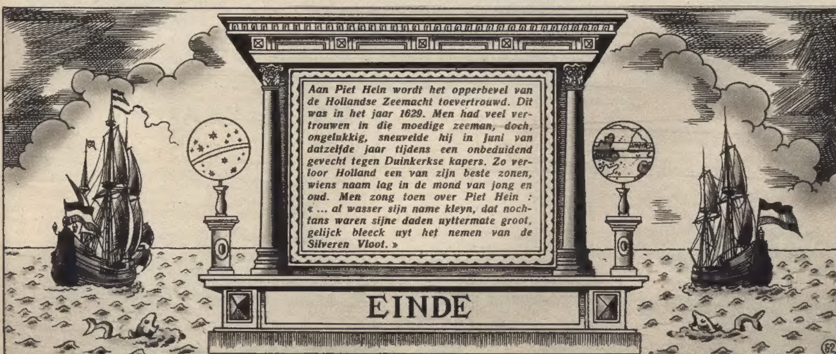

De Chinees met de roode mantel

De zoon van Raveschot werd ontvoerd. Rita en Rik menen dat ze op het spoor zijn van de kidnapper, die zij « De Chinees » heten. Terwijl onze vrienden hun onderzoek voortzetten...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

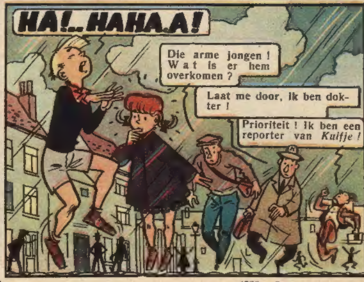

(Wordt voortgezet.)

Thyl Ulenspiegel

De Geuzen profiteren van de strijd tussen piraten en een Spaans galjoen om met een schip aan de haal te gaan...

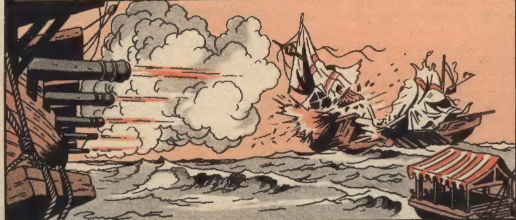

DE UILENSPIEGELKLAS

ZO'N SLIMMERD !

Een inspecteur bezocht een dorpsschool en woonde de rekenles bij. Op een gegeven ogenblik vroeg hij de onderwijzer :

— Merk je hoe onoplettend die kinderen zijn ?

— Neen, antwoordde de onderwijzer.

— Ik zal het u bewijzen !

De inspecteur richtte zich tot de kinderen en zei :

— Noem mij eens een getal.

— 76, zei een leerling.

De inspecteur schreef 67 en wachtte. Niemand zei iets.

— Noem nog een getal !
— 53.

De inspecteur schreef 35.

Weer zweeg heel de klas en de inspecteur keek triomfantelijk naar de onderwijzer.

— Nog een getal !

— 44, mijnheer, en beproef dat nu ook eens om te draaien !

★

Onderwijzer. — Marcel, hoeveel ribben heeft de vrouw ?

Marcel. — Eén meer dan de man, sinds men er hem in het Aards Paradijs één afgenomen heeft, meester.

★

Onderwijzer. — Karel, waar ligt het eiland Corsica ?

Karel (die verstrooid met zijn knikkers zit te spelen en alleen maar aan hen denkt). — In mijn broekzak, meester.

★

Onderwijzer. — Wat is stoom, André ?

André. — Stoom is water dat razend geworden is van de hitte, meester.

★

Lode. — Ik wou dat de klas rond was, moeder.

Moeder. — Waarom, mijn jongen ?

Lode. — Omdat ik dan niet altijd in de hoek zou moeten staan.

★

Onderwijzer. — Kun je me een zin maken met het woord « handlanger », Guido ?

Guido. — Mijn moeders' rok is een hand langer dan die van mijn zuster !

★

Onderwijzer. — Cori, welk is het geslacht van het Franse woord « cœur » ? « Le » cœur of « la » cœur ?

Cori. — Ik denk dat het « likeur » moet zijn, meester.

★

Onderwijzer. — Leo, noem me een doorzichtig voorwerp !

Leo. — Een sleutelgat, meester !

★

Onderwijzer. — Ik was mij, gij wast u; welke tijd is dat, Piet ?

Piet. — Zaterdagavond, meester !

★

Onderwijzer. — Kent gij iets ergers dan een giraffe met een stijve nek ?

Gerard. — Een duizendpoot met eksterogen, meester !

★

Onderwijzer. — Ivo, jij die een klein broertje hebt, kun jij me zeggen waarom kleine kinderen huilen ?

Ivo. — Neen, meester, maar hoe zou men zelf zijn wanneer men geen haar op zijn hoofd en geen enkele tand in de mond had ?

★

Onderwijzer. — Modest, zeg me eens wat is de ruggegraat ?

Modest. — De ruggegraat is een stok, meester. Op de bovenkant zit ons hoofd, en op de onderkant zitten wij zelf.

★

Onderwijzer. — Gebeurde er iets merkwaardigs in het jaar 1940 ?

Leo. — Ja, toen werd ik geboren, meester.

★

De meester heeft een vol uur les gegeven over punten, komma's, punt-komma. Hij heeft alles zorgvuldig uitgelegd en nu wil hij natuurlijk ook weten of iedereen het gesnapt heeft.

— Vertel me eens, Jan, vraagt de meester, wat doe je aan het einde van een lijn ?

Jan valt uit de wolken en antwoordt :

— Hm... hm... een vishaak, meester !

★

Professor tot zijn studenten :

— Ik was van plan vandaag over de hersenen te handelen, maar we moeten dat tot volgende week uitstellen. Ik heb nu wat anders in het hoofd.

★

Onderwijzer. — Henk, wat weet je over de egel ?

Henk. — Hij is de cactus onder de dieren, meester.

★

Leraar. — Die vraag is toch heel eenvoudig, jongen !

Student, rood van opwinding. — Daarmee ben ik accoord, meester, maar het antwoord, dat is een ander paar mouwen !

★

— Koop vlug een ballon, mevrouwtje, dan kan ik weer naar beneden !

(Neue Illustrierte.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

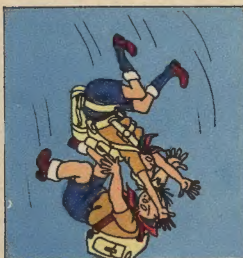

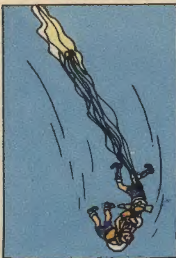

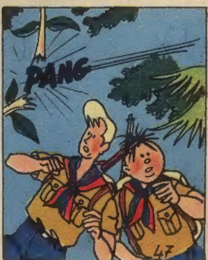

(Wordt voortgezet.)

TEXAS SLIM

In San Antonio was Koen getuige van de moord op Stroom Arrowhead, een cow-boy van de Old Fellows Ranch en vriend van Texas Slim. Koen meent dat de dader van de moord een klant van café « Tarantula » is...

Roman van MARCEL ARTIGUES
Geïllustreerd door P. CUVELIER

HEEFT MEN HET JUISTE SPOOR GEVONDEN ?

ZONDER aarzelen, riep Koen.

— O. K. Ik zal mijn vertrek naar Black Gold City uitstellen. Wickham en Huddleston zullen het daar zo goed doen als stond ik aan hun zijde en ik neem, ten minste voor 'n paar uur, de leiding van het onderzoek in verband met de moord op Stroom Arrowhead. Joyce, jij vergezelt me en jij natuurlijk ook, jongen ! We gaan naar de « Tarantula » om te horen of ze daar de klant gezien hebben wiens persoonsbeschrijving je zo nauwkeurig gaf.

Zo gezegd, zo gedaan. Ondanks de protesten van Jeanne Hermans, verliet Koen de kantoren van de Criminele Brigade in sterk en indrukwekkend gezelschap.

Ze waren er spoedig. Met de « Tarantula » had de politie nog nooit last gehad en de aankomst van haar hoogste gezagdragers verwekte dan ook heel wat opschudding. Het resultaat van de navraag was afdoend. Rond dezelfde tijd als Arrowhead was er inderdaad een verbruiker geweest die aan de persoonsbeschrijving, die Koen gegeven had, beantwoordde. De getuigenissen over het lichte pak waren uiteenlopend. Dat was gedeeltelijk te wijten aan de halve duisternis die in het lokaal hing (het was een kelder waar je met een trap van de straat in afdaalde). Het bewees tevens dat de opmerkingsgave van de meeste mensen niet erg ontwikkeld is. Tijdens zijn loopbaan had O'Morrigan dikwijls vastgesteld dat « ooggetuigen » van een ongeluk of een andere gebeurtenis niet in staat zijn « juiste » gegevens te verstrekken over het feit dat ze onder hun ogen zagen afspelen. Het bewijs hiervoor leverde ook de barman, een zekere Brandolacci, een man met een goede reputatie, die aan de verdachte een typisch Mexicaanse drank gegeven had : een tequila met water en gezouten citroensap. Dat de verdachte twee vingers aan zijn rechterhand miste, had de barman niet gezien. Koen bemerkte het toen de man een sigaret opstak.

O'Morrigan wenste de mensen die werkelijk geen ogen hadden om te zien, naar de duivel. Hij was er van overtuigd dat de koeien de treinen die ze zien voorbij sporen kunnen beschrijven !

Met Joyce en Koen reconstitueerde hij dan de weg die door Stroom en dus ook door de vermeende moordenaar gevolgd werd alvorens aan die verlaten hoek te komen. Er kwam schot in de zaak, want nu kwamen er meer getuigen opdagen die de man, beschreven door Koen, hadden zien voorbijkomen enkele minuten na de cowboy.

De wijk was schaars bewoond en vormde de overgang van de stad naar de vlakke buiten. San Antonio ligt aan de grens van de savanne, die zich uitstrekt tot Rio Grande.

Naar alle waarschijnlijkheid had de man Stroom Arrowhead onopgemerkt ingehaald, langs een van de gangen die Koen zelf gebruikt had. Gestoord door de komst van de jongen en het daaropvolgend gesprek had hij, goed verborgen, gewacht tot zijn slachtoffer weer alleen was en dan had hij toegeslagen...

Ze stonden nu op het punt waar Stroom Arrowhead neergevallen was en Koen was diep ontroerd.

Daar, tegen de lage muur, was de fontein waar de cowboy zijn trouwe bronk had laten drinken. De muur zelf vormde de omheining van een huis in Spaans-Moorse stijl die dateerde van de XVIIIe eeuw. Het was een oude hacienda. De bijgebouwen vielen letterlijk in puin, doch het huis van de meester was goed bewaard.

— Wie woont in dat huis ? vroeg O'Morrigan aan Joyce. Het is mogelijk dat iemand in dat huis iets merkte dat ons op het juiste spoor zou kunnen helpen.

— Daaraan heb ik reeds gedacht, zei de inspecteur met vluchtige glimlach. Het hele gedoe hoort toe aan een rijk graanhandelaar, Mr. Clayton Cardenas, die San Antonio sedert lang verlaten

heeft en thans in Californië woont. Van tijd tot tijd stuurt hij een zekere Floyd Lindsay, een soort van secretaris en intendant, naar hier om het huis te verluchten en de insecten te verdelgen. Die Floyd was gisteren daar. De buren, door mijn zorgen geïnterviewd, bevestigen zijn aankomst per auto. Om 8 uur deze morgen vertrok hij reeds opnieuw, dus twee uur voor Stroom onder de vensters van het huis gedood werd. Het zou te mooi geweest zijn, chef, indien iemand vanuit die vensters het drama zou gezien hebben ! Ik gekscheer, maar ik heb eigenlijk lust te knarsetanden.

— Je hebt ongelijk, Joyce. Ik lach vierkant. Ik lach me haast een breuk, antwoordde O'Morrigan met uitgestreken gezicht.

Toen kwam de coup de théâtre. Een van de politieagenten, door Joyce in de wijk rondgestuurd om zoveel mogelijk inlichtingen te krijgen, bracht een man mee. Het was een zwervende zanger, de gitaar op de borst en een grote, gestreepte sjerp over de schouders. Hij behoorde tot de krekels die 's nachts op het beroeme Plaza van San Antonio de toeristen, die meer houden van de beelden uit het leven van de oude Spaanse meesters dan van het moderne Texas, op serenades en dansen vergasten.

Ziehier wat die schilderachtige zwerver wist te vertellen. « Op het ogenblik dat de moord geschiedde, zat ik niet ver van de fatale poort, in een van de bouwvallige hutten die bij de oude hacienda horen. Ik had me daar neergezet om een sterk gekruide maïswafel te eten, een slok pulque te drinken en een sigaret te roken. Van de misdaad zelf heb ik niets gezien of gehoord, doch op een gegeven ogenblik, heb ik een gedaante vliegensvlug zien voorbij wippen... »

Van die gedaante had de man niets anders kunnen zien dan de lichte panama en het kostuum dat zeer sterk contrasteerde met de donkere huidskleur van het gezicht.

— Je bent van de hemel gezonden, zei O'Morrigan. Het liedje dat ik van je mocht horen was werkelijk mooi !

Zonder dralen bracht O'Morrigan toen over heel het grondgebied het politieapparaat in werking. De persoonsbeschrijving van en het bevel de verdachte te klissen werd door radio, telefoon en door alle andere middelen die de politie ter beschikking staan, naar alle politieposten gezonden. De agenten in uniform en in burger, hun collega's met de pantserwagens, de G-men, met de police special 38 pistool gewapend en de grote, knappe Ierse verkeersagenten zetten de speurtocht in.

Enkele uren nadien reeds werd bewezen dat Koen een juist portret van de verdachte gegeven had en zijn voorgevoelens hem niet bedrogen hadden.

Sam Parkinson, een heel jong politieagent die de wacht had in het gebied van Laredo, bemerkte op een gegeven ogenblik een soort van peon, een Mexikaans landbouwarbeider, klein, tenger met olijfkleurige huid. Die verschijning was absoluut niet origineel in die streken bevolkt met Indiaanse en Latijnse halfbloeden. Maar Sam Parkinson had ook voorgevoelens...

— Toon je rechterhand eens, senor, had hij aan de peon gevraagd. Zonder aarzelen had deze zijn rechterhand uit z'n broekzak getrokken. Middel- en ringvinger ontbraken. Sam keek er als gehypnotiseerd naar... iets langer dan goed was en intussen verwaarloosde hij de nodige aandacht te schenken aan de linkerhand. Deze had bliksemsnel een kleine revolver getrokken en geschoten. Sam was neergevallen en de booswicht had natuurlijk de benen genomen. Gelukkig was de agent slechts licht gewond en zou hij spoedig weer hersteld zijn.

— We zullen hem niettemin vangen, zei O'Morrigan. Natuurlijk kan ik jou noch je eerbiedwaardige tante uit de stad laten gaan. Ik heb je nodig om die schurk te herkennen en zijn alibi te vernietigen want, geloof me vrij, dat heeft hij klaar. Hij zal zeggen dat hij de ochtend van de moord op duizend mijlen van San Antonio was en geen enkel getuige zal hem formeel herkennen. Uit de ervaringen in de Tarantula weet je best dat zijn berekening niet dwaas is. Voor de moordpoging

op Sam Parkinson zou hij er met enkele jaren af komen, maar voor de roofmoord op de kranige cowboy is onze wet ongenadig. Ja, dat zal hem duur te staan komen ! Je gaat me helpen, jongen, om die laffe misdadiger gevangen te nemen. Hij zal zijn verdiende straf niet ontlopen. O'Morrigan zweeg enkele ogenblikken en voegde er dan vriendelijk aan toe : Een avontuur in Texas. Niet een waarvan je gedroomd had, maar toch een avontuur, nietwaar ?

(Wordt voortgezet.)

Victoria presenteert

AVONTUUR IN DE FAR-WEST

(Wordt voortgezet.)

DE SCHAT VAN BEERSEL

TEKSTEN EN TEEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Bandieten trachten zich meester te maken van de schat. Lambik, die de politie wou verwittigen, wordt hun slachtoffer...

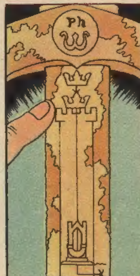

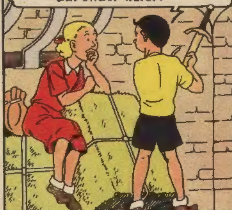

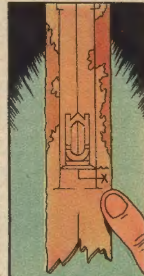

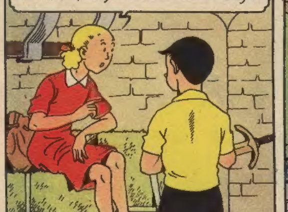

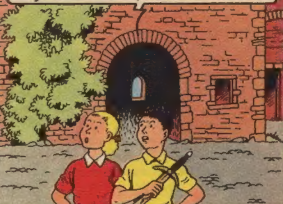

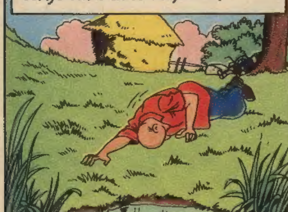

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kuifje en zijn vrienden zijn vertrokken voor de reis naar de maan. Jansen en Jansens zijn ook van de partij. Kapitein Haddock spreekt een fles whisky aan...

Hallo! Hallo! Hier de aarde... Jullie bereiken een snelheid van 11 km. per seconde jullie zijn niet meer onderhevig aan de wetten van de zwaartekracht...

En nu aan het werk! Eerste hoofdstuk...

Haaaaaaa! Ziezo, ik voel me al veel geleerder!

Vooruit! Een aanval op het tweede hoofdstuk!

Ga zitten en kijk... Ginds... de maan in al haar pracht!

Wat? Dat is de maan? Die grote bol bezaaid met gaatjes?

Ongehoord! Kom eens kijken, Jansen!

Opgelet!... Je wandelstok blijft haken... Neen, trek hem niet weg... om Gods wil! Aai!

Op hetzelfde ogenblik een verdieping lager.

Op jullie ge... ge.... zzzondheid.... daarbo... bo... ven!

Wat... isss... daadadat? M'n whisky... ky... vormt een bol... Niet... niet... momo.. gelijk... lijk... Zouzou ikikik... reeds tete veveel gedronken hebben?...

Whisky... ge-gegeen... grappen!... In-in... m'n glas... sch... schiet een beet... beetje op!

?

Tetete veel... of niet-niet te veel... een deftige whisky gegedraagt ... zich niet op zulke wij... wijze... Vooruit, kom... hier... hier... en... da.. dadelijk!

!

(Wordt voortgezet.)

KRUIDTUIN
CONGRES-ZUIL
SINTER GOEDELE
CENTRALE HALTE, HET HART VAN DE NOORD-ZUIDVERBINDING
CONGRES-HALTE
NATIONALE BANK
EINDE VAN DE TUNNEL
BEGIN VAN DE NOORD-ZUIDVERBINDINGSTUNNEL
NOORDSTATION RICHTINGEN : LUIK, ANTWERPEN, KEULEN en BAZEL
LOMBARD-STRAAT
GROTE MARKT

DRIE maanden geleden moest de reiziger die van Antwerpen kwam en naar de kust trok, z'n pakken en zakken uit het station sleuren, trachten zich op een eivolle tram te wringen in de hoop de trein in het Zuidstation nog te halen. Als z'n tenen dan haast blauw getrapt waren, en hij een paar stevige duwen in de ribben had gekregen, mocht hij weer afstappen, omdat hij de verkeerde tram had genomen, of omdat z'n koffers onmogelijk meekonden... Kwam de sukkelaar dan eindelijk in het Zuidstation, spoorde de trein juist voor z'n neus weg... Oef, wat een miserie !...

Hieraan is nu een einde gekomen. Dank zij de Noord-Zuidverbinding kan de reiziger van Noord naar Zuid of omgekeerd rijden en, wanneer het hem belieft, kan hij zelfs in het hartje van de stad uitstappen : aan de Kapel, het Centraal Station of de Congreszuil. Het zijn mooie stations die in het neonlicht blinken als nieuwe muntstukken.

Helemaal voltooid zal de Noord-Zuidverbinding een echt juweel zijn. Op vier en twintig uren zullen er niet minder dan duizend treinen door rollen, d.w.z. om de drie minuten, twee treinen, die een half millioen reizigers zullen vervoeren.

De geschiedenis van de Noord-Zuid Verbinding :

EEN KLUCHT IN 3

EERSTE SCHUIFKE

DENK niet dat het idee, Noord met Zuid te verbinden, nieuw is! Precies honderd en elf jaar geleden waren ze reeds, per spoor, met elkaar verbonden.

We zijn in het gezegende jaar 1841, de dames dragen crinolines, de heren klaphoeden en kanten jabots. Langs

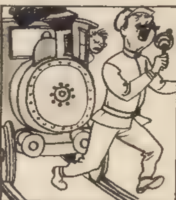

de Zuid- en Anderlechtlaan liep een dubbel spoor tot aan de Groendreef en dat was de eerste Noord-Zuidverbinding. Neen, heel ernstig was het niet gemeend! De treinen waren uiterst zeldzaam en, was er een die zich door de stad waagde, werd hij voorafgegaan door een man die heftig met een zware bel rinkelde. Was het om de wandelaars op veilige afstand van het monster te houden of, om te beletten dat de hijgende, puffende locomotief door een stevige beenhouwersgast zou worden onder de voet gelopen?

TWEEDE SCHUIFKE

1855. De romantische Noord-Zuid is reeds verdwenen en de Brusselaars denken er ernstig aan een enorme viaduct te bouwen, die de stad zou overspannen en de twee stations zou verenigen. Prachtige, wondermooie plannen werden getekend en voorgelegd en de administratie zorgde er voor dat ze alle een begrafenis eerste klas kregen!

Enkele jaren later, dat was in 1870, kwamen de vroede vaderen op het geniaal idee de onwelriekende Zenne door riolen te laten spoelen en door het stadscentrum brede, statige lanen te trekken. Was dat geen enige gelegenheid om meteen aan de gedroomde Noord-Zuidverbinding te beginnen? Neen, het uur was nog niet geslagen. Buiten de stad, langs het Westen, werd echter een spoorlijn aangelegd. Ze bestaat nog, doch wordt alleen gebruikt voor goederentransport.

DERDE SCHUIFKE

1884-1902. Grote herrie in de schoot van de administratie. Ja, denk eens aan, minister Van de Peereboom sprak er over de hoofdstad van een metro te voorzien! En wat zou er dan gebeuren met de Noord-Zuidverbinding? Daar zou wel niets meer van in huis komen? De voorstanders van de Verbinding weerden zich als duivels in wijwatervat en.. de metro werd opgegeven ten voordele van de Noord-Zuidverbinding. Weer werden er mooie plannen gemaakt.... gedurende elf jaar. Vol jeugdige geestdrift gaf men de plannen dan aan een commissie die ze nog beter en oordeelkundiger zou bestuderen... Na zeven jaar pakte deze commissie uit met een ontwerp en het is dit ontwerp dat, op enkele details na, thans werd verwerkelijkt. De plechtigheden op 4 October 1952 zetten de kroon op het werk.

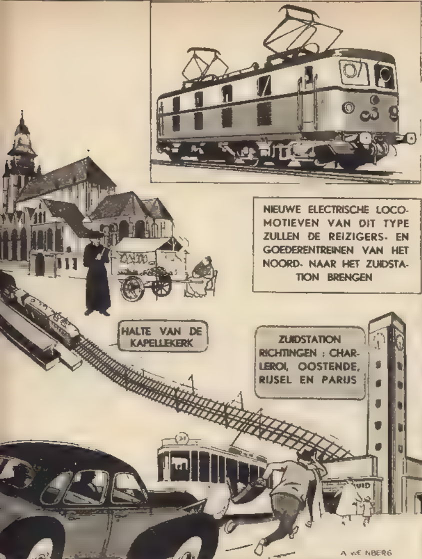

BEKIJK DEZE TEKENING EN JE KENT DE NOORD-ZUID VERBINDING ZO GOED ALSOF JE ZE ZELF GEBOUWD HAD!

SCHUIFKENS

WAAROM DUURDE HET VIJFTIG JAAR ALVORENS DE NOORD-ZUID KLAAR WAS?

LATEN we eerlijk zijn en bekennen dat het een zeer moeilijk werk was. De stations, zowel Noord als Zuid, moesten volledig herbouwd worden en het gelaat van het centrum van Brussel grondig gewijzigd. Het was echter de constructie van de grote tunnel die de ingenieurs grijze haren bezorgde. Deze tunnel is van 36 tot 60 m. breed en ligt, op sommige plaatsen, op een diepte van 20 meter. De stad is heuvelachtig, dat maakte de zaak zeer lastig en op enkele plaatsen moest rekening gehouden worden met kostbare historische monumenten, zoals de Sinte-Goedele en de Kapellekerk. De fundamenten van deze gebouwen zijn eerder broos en wat gedaan indien een toren of een vleugel instortte? De grond waarop Brussel is gebouwd, is zandachtig en doortrokken van wateraders. Wie in zulke bodem een tunnel wil graven, moet duivels handig en voorzichtig zijn! Jullie zien dus dat het bouwen van de Noord-Zuidverbinding lang geen kleinigheid was!

HET CENTRAAL STATION

WE gaan hier niet uitwijden over de weelde waarmee dit station ingericht werd, in de dagbladen verschenen hierover ellenlange artikels en jullie kunnen zelf een kijkje gaan nemen. Er zijn echter enkele details die jullie zouden kunnen ontsnappen : De in- en uitgangen zijn afgesloten door een warme luchtgordijn. De reizigers stappen er door zonder dat ze het merken en, welke ook de temperatuur weze die buiten heerst, in het station is men veilig voor de koude en de tocht. Het Centraal Station van Brussel is het enige in Europa en misschien wel in heel de wereld dat met zulk een vernuftig systeem uitgerust is.

Tweede sensationnele nieuwigheid : De verlichting! De reiziger die plotseling van de zonovergoten straat in een duistere tunnel komt, of omgekeerd, knippert met de ogen en is een moment verblind. De ingenieurs hebben de verlichting zodanig aangebracht dat de overgang van zonnelicht naar kunstlicht trapsgewijze geschiedt. Tussen het kunstlicht van de trappen en de kaaien en het daglicht merkt men haast geen verschil. Men stapt van het ene in het andere zonder het te voelen.

ENKELE CIJFERS

JE kunt je misschien voorstellen hoe die Noord-Zuidverbinding er uitziet, maar aan de hand van deze cijfers zal het beter gaan; ze zijn trouwens indrukwekkend!

DE grote tunnel, de viaducten van Noord en Zuid, de halten van het groot Centraal Station slikten tot nog toe niet minder dan 385.000 m³ beton. Genoeg om een moderne stad uit de grond te stampen.

HET metalen gebinte weegt 45.000 ton of zoveel als een respectabele oorlogsbodem.

MOEST men de heipalen van de grote tunnel aan elkaar rijgen, zou deze ketting 85 km. lang zijn, de afstand van Brussel naar Tongeren.

Een paar cijfers van het Centraal Station :

REKENASSEN telden hier niet minder dan 12.000 kranen, 18.000 m. afvoerbuis en voor de verwarming had men eventjes 170.000 m.

buis nodig. 170.000 meter draad en kabels werden voor de electrische leiding gebruikt.

En hoeveel kost de Noord-Zuidverbinding?

MEN raamt de kosten van 1905 — in dit jaar stak men voor goed van wal — tot de uiteindelijke voltooiing op ongeveer 8 milliard 8 millioen francs of het geld dat zou nodig zijn om zeven en tachtig duizend families van drie personen te logeren, te voeden en te kleden gedurende een heel jaar!

TEKSTEN EN TEKENINGEN **VAN JACQUES LAUDY**

David Balfour was getuige van de moord op Colin Roy, de Rode Vos, wordt verdacht van medeplichtigheid en nagezet door de Campbells. Gelukkig vindt hij zijn vriend Alan Breck, van het kamp der Stuarts, terug...

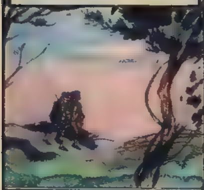

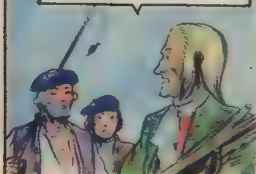

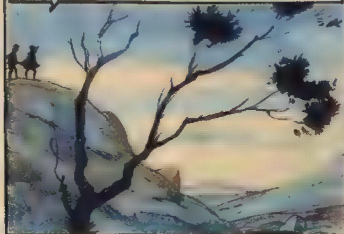

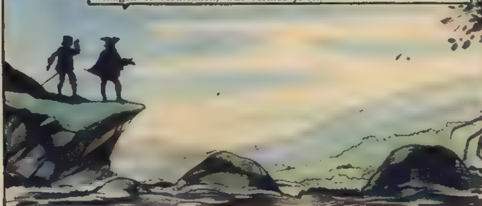

(Wordt voortgezet.)

De Goedroensage

DERDE VERVOLG

DOCH eer de jonkvrouwen konden schuilen, riep een boude stem over het water : « Heiza, schone wasvrouwen, goede morgen ! Laat gij voor ons uw wasgoed in de steek ? Wie kleedt zich hier in zulk fijn linnen ? Bij Frigga, gij ziet er zelf geen grof werkvolk uit... Treedt toch nader. »

— Spreek niet met ons, vrienden, zo maande snel Goedroen, zoniet moeten wij het ontgelden.

— Wie dwingt u hier bij zulk guur weer te wassen ? Aan wien deze burcht?

— Aan Hardmoet, Heer, koning van Normandië.

Opgetogen zag de hoog gehelmde Vikinger zijn gezellen aan : « Hoort gij het makkers ? Hier nestelt het wild waarop wij jagen ! »

Toen richtte hij zich tot de jonkvrouwen weerom, en er beefde een vreemde ontroering in zijn stem : « Kent gij soms geen vrouwen uit overzeese landen die verblijven op deze burcht ? Ene was mij bekend, Goedroen bij name. »

Goedroen's hart klopte sneller toen zij antwoordde : « Wij hebben van hun lotgevallen gehoord. Zij leefden in grote nood, jaar op jaar. Vergeefs zoekt gij Goedroen, zij is van harteleed gestorven. »

— Gestorven ? Verslagen herhaalde de Vikinger de ontmoedigende mare : « Makkers, mijn Goedroen is niet meer. »

Eén kreet van deernis steeg uit de lange boot op. Doch nu het hart had gesproken, wist Goedroen wie de hoog gehelmde vreemdeling was :

— Gij treurt om haar ? Was zij een verwante ?

Met wanhoop in de stem riep nu de Vikinger : « Meer dan een verwante was zij mij, mijn bruid, mijn hartsbeminde ».

Nu trad Goedroen onbeschroomd naar voren, en over haar leed-getekend gelaat scheen een verheerlijkte glans : « Dan zijt gij Herwig, koning van Zeeland... Voor u staat Goedroen zelf die jaren op u wachtte... »

Herwig verbleekte. Een ogenblik zweeg hij, overmand, doch dan met een sprong die de boot deed trillen, stond hij aan wal, en omklemde de bevende Goedroen ontstuimig in zijn armen.

— Nu moet ik met de ebbe terug naar de vloot, sprak eindelijk Herwig, maar morgen, schone gevangene, kom ik u vrij kopen met het zwaard.

— Morgen, morgen, zuchtte zalig Goedroen, ik zal u welkom heten...

En terwijl de ranke boot langzaam op de stroom weggleed, greep zij met plotse beslistheid in het opgestapeld wasgoed, en slingerde het stuk voor stuk het water in... Uitgelaten volgden haar gezellinnen haar voorbeeld, en met lege handen keerden zij naar het slot terug.

Wit van woede snauwde Gerlinde hen toe : « Waar is mijn wasgoed ? »

— Uw wasgoed ? riep Goedroen stoutmoedig, ik wierp het in den stroom. Het mag, voor wat mij betreft, wegdrijven naar zee !

— Naar zee ? Gerlinde vatte haar ruw bij den arm : boeten zult gij, met roeden zal ik u geselen.

Overmoedig zag Goedroen haar aan : « Geselt gij uw dochter ? Wilt gij mij zo tot de bruidsnacht voorbereiden ? Want weet, en allen mogen het horen, dat ik niet langer weiger : Goedroen neemt Hardmoet tot man. »

Met verbijsterde blikken staarden de gezellinnen de koningsdochter aan. Doch Gerlinde, ineens rustiger, trad een schrede achteruit, en zag Goedroen onderzoekend aan : « Heb ik goed gehoord ? vroeg zij, mij dunkt gij spreekt aldus : Goedroen neemt Hardmoet tot man ? »

— Zo heb ik gesproken : Goedroen neemt Hardmoet tot man.

Gerlinde nam de rode gekneusde hand in de hare : « Maakt de koorden los, beval zij, ik blijf mijn woord gestand. Van heden af zijt gij mijn dochter : zie, ik roep mijn zoon. »

Vriendelijk, de handen uitgestrekt schreed Hardmoet de meidenkamer binnen; maar Goedroen onttrok zich snel aan zijn omhelzing.

— Het betaamt niet, sprak zij, dat de koning een wasvrouw omhelst...

Hardmoet boog het hoofd : « Neen, zei hij gedempt, voortaan zult gij als een koningsdochter worden gekleed en bejegend, en naast mij zetelen op de troon. »

— En mijn gezellinnen ? vroeg Goedroen.

Doch met opgeheven bijl was Herwig naar beneden gesprongen.

— Zij delen in uw lot : zij zullen u omringen.

Toch heerste er geen vreugde in de koninginnekamer toen de wasvrouwen van Hegelingen hun werkkleren voor brokaat en zijde mochten afleggen. Een mismoedige stilte benauwde het vertrek, tot eindelijk Hildburg de feestelijk geklede Goedroen ging toefluisteren : « Meesteres, wilt gij Herwig verraden ?»

— Dwaas kind, lachte Goedroen, zou ik mijn geliefde verraden nu ik hem eindelijk vind ? Vandaag heb ik mijn koning Herwig gezien, ik heb gerust in zijn armen. Morgen slaat zijn zwaard onze kluisters stuk. Ons zal hij niet vinden als wasvrouwen, doch als koninginnen in prachtgewaden, schitterend van juwelen. Dit is een list, meer niet...

Eindelijk begrijpend, schaarden de jonkvrouwen zich opgewekt rondom de feestdis, die Goedroen, naast Hardmoet, hoofs en waardig voorzat. Rijke spijzen, de fijnste wijnen werden opgediend. Toen trok Goedroen zich met de jonkvrouwen in een kostbaar ingerichte slaapzaal terug.

— Goeden nacht, liefsten, fluisterde zij, slaapt rustig. Eer de ochtend daagt zijn wij vrij.

Veel werd er niet geslapen. In de ramen speelde de schijn van verre vreugdevuren; in het binnenhof en op de wallen werd menige tinnen kroes luidruchtig geledigd. Ongeduldig voor de poort trappelden de honderd snelste rossen uit de stal om, op Goedroen's verlangen, het blijde nieuws uit te dragen...

Wie zag de drakenschepen, de snedige snekken, boordevol gewapende Vikingers, heimelijk door de duisternis aansluipen ? Wie vermoedde dat Herwig van Zeeland en zijn koene zeerobben met speren, bogen en bijlen en lange ladders door de wadden waadde ? Als de Noodhoorn luid op de wallen begon te huilen, was Herwig reeds in de verte.

Aan de Zuidzijde had de oude Wate loopbruggen over de wallen doen werpen. Nauwelijks schommelden zij in 't opspattend water, of daar snelden reeds de ladders aan, waarlangs Wate zelf, een onder de eersten, naar boven stormde.

Zo snel had de aanval de burcht overrompeld, dat na korte gevechten de reusachtige poort kon worden ontgrendeld. Langzaam en met zware schokken schoof een vleugel open. Te midden van steigerende paarden, neerstortende steenblokken en geuten kokende pek, hieuw staal op staal, verbeten, tot ter dood ..

— Alhier, Normandiërs ! gilde een gebiedende stem. Het was Hardmoet, die op een klauwend ros gesprogen, zijn krijgsvolk poogde te verzamelen voor een uitval. Doch een forse vuist omklemde den teugel, met opgeheven bijl was Herwig naar beneden gesprongen, en Hardmoet, een bloedende kerf aan de slaap, herkende te laat zijn tegenstrever. Een tweede maal ging de bijl de hoogte in, toen uit het venster van de koninginnekamer Goedroen's stem werd gehoord, die schril smeekte Hardmoet te sparen... Na een aarzeling rukte Herwig de duizelende Normandiër van het paard, en beval hem gevankelijk naar de schepen weg te voeren.

Intussen had Wate de bitter vechtende wacht op de wal overwonnen. Groot en met bebloede baard verscheen hij in 't vrouwenvertrek. Zijn borende ogen hadden spoedig Gerlinde ontdekt, die zich te vergeefs onder de jonkvrouwen poogde te verschuilen. Met een kreet trok hij haar bij de grijze haren naar voren. « Nooit meer, koningin, brulde de woedende Vikinger, zal Goedroen nog uw linnen wassen. »

Op dit ogenblik stormde ook Herwig met zijn lijfwacht, allen schitterend bewapend in de zaal : « Hier is onze taak volbracht », sprak hij.

— Nog niet, koning, Goedroen, in haar koninklijke gewaden, trad hem statig te gemoet, drink, edele bevrijder, de welkomdronk in deze burcht. En zij reikte hem Hardmoet's gouden beker waarin gouden wijn parelde.

— Op onze overwinning, en mijn koninklijke bruid ! riep Herwig, en ledigde de beker tot de bodem.

Zoals in Matelan, zoveel jaren geleden, braadden hele schapen en runderen boven de reusachtige vuren aan 't spit. Hardmoet's kostbare wijnen werden uit de koele kelders naar boven gehaald, en de grote zalen met de zwaar beladen tafels waaraan Noordelingen feestten, geurden naar Zuiderse wijn.

Na een feestgelag dat dagen duurde, togen de Vikingers met buit beladen, de bevrijde jonkvrouwen te paard voorop, naar de schepen. Met schallende « Hoiho's », en omringd met klapwiekende en krijtende meeuwen, zeilden zij naar het Noorden terug. Op de plecht van het koningsschip stonden hand in hand Herwig en Goedroen. Voor altijd verenigd, zeilend een blijder toekomst in.

Rob. YSENBRANDT.

OPSTAND IN SAN DOMINGO

Eustache, die zijn meester bevrijdde, en zelf opgesloten werd, kon samen met pater Lorenzo vluchten. Ze komen in de hut van Marco en vinden Durand en Pedro...

TEKENINGEN VAN CAPRIOLI

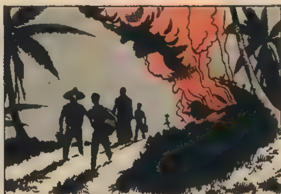

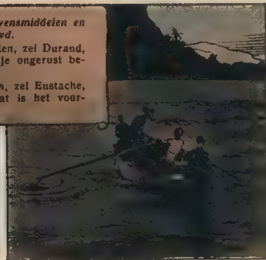

(Wordt voortgezet)

DE RING VAN GIBIL

Henk en zijn gezellen hebben het eiland Pasjoetan aan boord van de « Najashi » kunnen verlaten. Majoor Hobson en Dwarfish kwamen hen met de « Sea-Gull » tegemoet gevaren...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

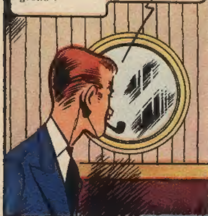

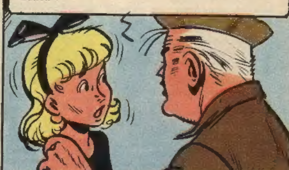

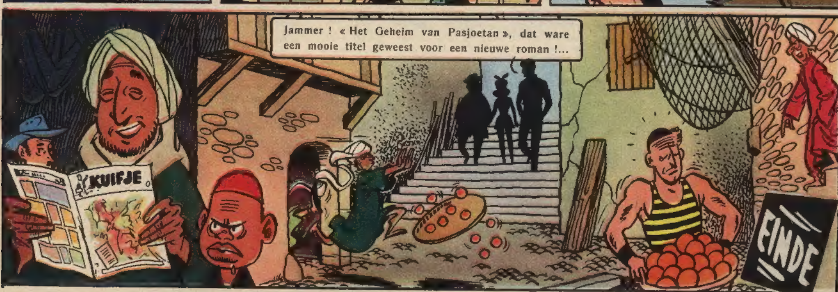

HET AVONDMAAL VAN SINT ROCHUS

Verhaal van JOHN FLANDERS
Geïllustreerd door REF.

HET weder was mistig en guur. De mensen schuwden de straat en spoedden zich zo vlug mogelijk huiswaarts. De straatventers hadden hun mars ingepakt, want aan verkoop viel niet meer te denken.

Penrith zou ook graag naar huis zijn gegaan, om de avond door te brengen bij het vuur, met een vers gestopte pijp en een kop warme thee, na eerst een stevig maal te hebben gebruikt van schapenbout met knollen of iets in die aard. Maar Penrith wist niet onder welk dak hij de nacht zou doorbrengen en aan een avondmaal, hoe karig ook, viel nog minder te denken.

De verschillende nachtasyls, die hij bezocht had, waren overvol en hadden hun deuren gesloten.

Een Londens zwerver kan zich altijd onder de stenen bogen van Lambeth- of Chelseabridge te slapen leggen, of onder een groentenmand in Covent-Garden of New-Market, doch bij zulk weertje zou hij het wel laten, wilde hij niet 's anderdaags, doodgevroren, naar het lijkenhuisje verhuizen.

Dat wist Penrith, en hij bleef dus maar voortlopen, de ene straat in, de andere uit, ofschoon hij doodvermoeid begon te worden.

— Zou ik het nog eens in Neatestreet beproeven ? dacht hij, het nachtverblijf van 't Leger des Heils blijft daar immers langer open.

Het was gesloten, en op het voetpad zat een grote magere hond naar de gaslantaren boven de poort te kijken.

— Ook geen plaats voor u, oude kameraad ? vroeg Penrith.

— Wouw ! deed de hond, en toen de man zich weer in beweging zette, volgde hij hem.

— Mijn arme vriend, zei Penrith, indien u iets anders van mij verwacht dan goede woorden, dan zult u spoedig leren wat teleurstelling is. Maar een beetje gezelschap lust ik wel, kom maar mee.

In Albany road, volgde de hond niet meer, maar liep voorop, telkens omkijkend om te zien of de man nog meeging.

— Als u me een geschikt plaatsje kunt aanwijzen, waar ik niet van honger en koude omkom, zal ik u wel dankbaar zijn, grinnikte de zwerver.

De hond sloeg Whitestreet in, en daarna een onooglijk steegje waar een aantal oude huisjes droef op elkaar keken.

Vóór een van deze bleef hij staan, en stiet een kort geblaf uit.

De deur ging open.

— Kom binnen ! sprak een vriendelijke stem, en Penrith begreep dat deze uitnodiging niet alleen het dier, maar ook hemzelf gold.

Tot zijn verbazing stond hij in een goed gemeubileerde huiskamer, waar een vrolijk vuurtje brandde, en bemerkte hij dat de heer des huizes er volstrekt geen arme kerel uitzag, zoals het povere woonstje had moeten voorspellen.

Het was een oude heer, met een lange grijze baard, en een dikke kamerjas aan.

— Dus heeft Chance u gevonden ? vroeg hij. Chance is mijn hond, en slechts éénmaal 's jaars stuur ik hem uit, om iemand op te zoeken, die graag met mij wil avondmalen. Chance betekent « Kans » en die kans hebt u gekregen. Ja, ja, 't is een zeer verstandig dier.

— Avondmalen ! stamelde Penrith.

— Een schapenbout met knollen, meer niet, want ik ben niet rijk. Spoedig aan tafel, want Chance keerde iets later terug dan ik verwachtte.

Penrith dacht aan niets anders meer dan aan de toverwoorden « Schapenbout met knollen » en toen de oude heer het gerecht had opgediend, toonde Penrith een ware wolfshonger en at altijd maar door, zonder naar iets te vragen of te luisteren.

Trouwens scheen zijn gastheer niet tot spreken geneigd, zolang nog iets overbleef van het vlees en de knollen.

Toen de schotels leeg waren, bood de oude man zijn gast een gestopte pijp aan, schonk hem een kop thee in, en vroeg of hij luisteren wilde naar 't geen hij vertellen zou.

— Mijn naam is Roch, begon hij, en mijn naamfeest valt op 16 Oogst. Nu heb ik heel wat boeken en schriften gelezen over het leven van die door en door goede Heilige. En zie, wat is er gebeurd ? Ik ontdekte dat die datum onjuist was, en het naamfeest moest vallen gelijk dat van de H. Theodorus, daags na de Drie Koningen.

Ik schreef er een verhandeling over, toen nog een, en nog een, want ik las en studeerde verder, en hoe meer ik het deed, hoe meer ik overtuigd was gelijk te hebben. Lang klopte ik met al mijn geschrijf aan dovemansdeuren, tot ik toch gehoor, en zelfs gelijk kreeg ! Maar hoe ik dat kreeg, is iets anders. Chance, mijn trouwe hond, had een der brochuurtjes, die ik op eigen kosten drukken liet, op de vloer gevonden en was er mee op de loop gegaan. In Holborn liet hij het vallen, vóór de voeten van een heer die het opraapte, het even doorkeek en uitriep : « Wel hemel, hoe is het mogelijk ! » Weet u wie die heer was ? Niemand anders dan de zeer geleerde Sir Silas Grove, de vermaarde hagiograaf, of levensbeschrijver van de heiligen.

Hij schaduwde Chance — die zich overigens schaduwen liet, het verstandig beest — zocht me hier op, en aanstonds werden we dikke vrienden.

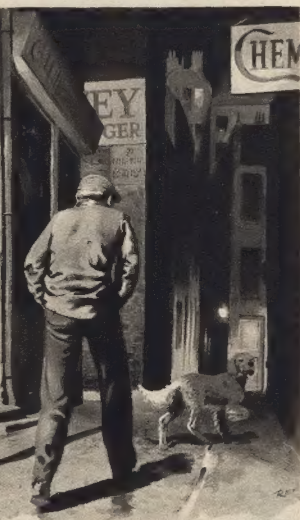

Ik ben thans zijn secretaris, heb een goed baantje, maar weiger beslist mijn huisje, hoe lelijk het er ook uitziet, te verlaten.

Ter ere van het ware naamfeest van Sint Rochus, besloot ik op zijn naamdag, een arme sukkelaar aan mijn tafel uit te nodigen.

Doch daar had ik niet steeds geluk mee, meestal raapte ik dronkaards of ongure gasten van de straat op.

Ik besloot dus de keus over te laten aan Chance, die een mensenkenner is en zich nimmer vergist. Zo zijt ge heden tot mij gekomen.

Na het avondmaal schenk ik altijd mijn gasten van één avond, een briefje van een pond, en wens er hen geluk mede. Hier is het !

Die nacht kon Penrith onder dak slapen voor anderhalve shilling. 's Anderdaags kocht hij een nieuwsblad, 't geen hij zich sinds lang niet had kunnen veroorloven, en in de kolommen der kleine aankondigingen, vond hij een werkaanbod naar zijn zin.

Hij kreeg een baantje, behield het, klom hoger op. Hij is thans een welstellend man, woont in een huisje te Willesden, en rijdt met een Morriswagentje. Hij is getrouwd en zijn zoontje heet Rochus.

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE — ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

EEN ORIGINELE PASTOOR

E.H. MAURICE BRECHEMIER, pastoor van de Parijse voorstad Val d'Or, kreeg op zekere morgen een gelukkige inval. Hij zat met een moeilijk probleem opgeschept : hij moest namelijk een beeld van 310 kg. op zijn kerktoren plaatsen. En voor een parochie met zes duizend zielen is de prijs die voor dat werkje gevraagd werd (85.000 B. frs.) veel geld. Gelukkig kreeg hij zijn inval : Waarom zou men dat beeld niet met een helicopter op de kerktoren kunnen plaatsen ? De helicopters knappen in Korea nog andere karweitjes op ! Ze verplaatsen kanonnen en zware installaties die zeker meer dan 310 kg. wegen. En een helicoptertje huren voor een dag, dat zal toch nooit geen 85.000 frs. kosten ! De parochianen zijn opgetogen met het plan, want het plaatsen van het beeld zal hen stukken goedkoper komen en heel de wereld zal over hun parochie spreken...

Prof. PORSCHE herdacht

OP 30 Januari 1951 overleed te Stuttgart op 75-jarige leeftijd Prof. Dr Porsche, een van de grootste autoconstructeurs van onze tijd. Zijn curriculum vitae bevat een schitterende lijst van wereldberoemde automodellen die hij ontworpen en gebouwd heeft.

Prof. Porsche werd in 1875 geboren te Maffersdorf, in Bohemen. Dat dorp maakte toen deel uit van het keizerrijk Oostenrijk-Hongarije. Porsche voelde zich vroeg aangetrokken tot de mechaniek en de electriciteit. Hij was amper 24 jaar toen hij zijn eerste wagen bouwde : de *Lohner Porsche Elektrochaise,* met wielnaafmotor en een actieradius van vijftig km. Toen Porsche dertig was, werd hij technisch

Prof. Porsche.

directeur van de Daimlermotorenfabriek. Daar bouwde hij de *Maja.*

In 1923 werd Porsche directeur van de Daimlermotorenfabriek, te Stuttgart. Daar bouwde hij zijn 2 liter Mercedes en verschillende sportmodellen van dat type.

In 1931 kreeg hij een patent op een van zijn grote uitvindingen : de *torsiestang.* Van Daimler ging hij over naar de Zundappmotorenwerke van Nurenberg en in 1934 belandde hij bij Auto Union, waar hij zich toelegde op de bouw van renwagens die overal groot succes behaalden.

In 1936 was hij klaar met de opdracht een *Volkswagen* te bouwen. Twee jaar later bouwde men de eerste Volkswagenfabriek te Wolfsburg. Na de oorlog werkte hij aan de *Renault 4 PK.,* alvorens de kroon op zijn werk te zetten met zijn Sport-Volkswagenmodel, dat zijn naam kreeg.

CONGO MODERNISEERT

WAAR is de tijd dat Stanley met zijn dragers door het ondoordringbare oerwoud zich een weg moest banen in de letterlijke zin van het woord ? Thans heeft Belgisch Congo reeds 118.336 km. banen die gebruikt worden door 13.540 auto's, 16.960 vrachtwagens en 2190 moto's, om dan nog van de fietsen niet te spreken.

DIE ARME CHINEESKENS !

OP de Handelsfoor van Leipzig kan men een schrijfmachine voor Chinees gebruik bewonderen. Ze telt zo maar eventjes 2.450 letters en men kan er van onder naar boven, van boven naar onder, van rechts naar links en van links naar rechts mee schrijven. Wij bieden de kleine dactylo's van het Hemelse Rijk onze innigste deelneming aan...

GROOTMEESTERS DER KOOKKUNST

CURNONSKY, de prins der gastronomen, was bezig een diner te verorberen in een restaurant ter ere van zijn tachtigste verjaardag. Het was een goed dineetje; een heel eenvoudig dineetje.

— Eenvoud, zo zei hij, is de kunst van het koken. Er zijn twee keukens ter wereld, n.l. de Franse en de Chinese, die deze kunst volmaakt verstaan. Deze beide volken hebben deze schat eeuwenlang generatie na generatie zorgvuldig weten te bewaren en het nageslacht heeft ze overgeërfd, instinctmatig, ongeleerd.

Het is het product van een ras, overgoten met de saus der eeuwen.

Baskische dansers.

GROOT NIEUWS !
BELGIE TELT 85.222 CAFE'S !

... maar dat is niet al, want daarbij komen nog 4.500 hotels en 1.417 restaurants. In het totaal verzekeren die gelegenheden arbeid aan meer dan 200.000 mensen ! Dat kan reeds tellen ! In de Belgische hotels en herbergen is een kleine 17 milliard frs. belegd. In het totaal kunnen de Belgische hotels 110.000 mensen een onderkomen verschaffen.

MET TEER EN DIAMANTEN

SCHILDEREN is niets, maar je schilderijen verkopen, dat is een ander paar mouwen, menen vele jonge kunstenaars. Om de man-van-de-straat te verbluffen en z'n schilderij toch te verkopen aan een of ander excentriek en rijk personage, doen ze soms rare dingen. Enkele jaren geleden stelde een zekere Dubuffet te Parijs een schilderij tentoon, samengesteld uit teer, zand, keitjes en eindjes touw. We moeten toegeven dat de prijs die hij er voor vroeg heel schappelijk was. Over de « kunst » spreken we liever niet.

Thans pakt Madame Dalmas uit met een zelfportret, waarin de ogen vervangen werden door twee diamanten van ieder 12 karaat en om de hals hangt een briljanten halssnoer. Het geheel heeft de waarde van 15 millioen B. frs. Iedereen wil dit schilderij natuurlijk zien; wat de kunstcritici er over denkt, weten we niet...

EEN NIEUWE ENGELSE AUTO

OP 22 October ll. werd te Londen het Jaarlijks Brits autosalon geopend. Een van de voornaamste bezienswaardigheden was de totaal nieuwe auto Sapphire, die uitgerust is met een turbo-straalvliegtuigmotor, die 30 PK. ontwikkelt. Het model van de auto is niet zo revolutionnair als zijn motor. De wagen biedt plaats aan zes personen en mag dus onder de grote touringauto's gerangschikt worden. De Sapphire haalt gezapig de 150 km. per uur. Aan die snelheid verbruikt hij 16 l. per 100 km.

Een flinke Kuifje's lezer uit De Kaag, bij Amsterdam.

EEN DIEF MET DRIE ARMEN

DE Romeinse politie deed een prachtige vangst : de vindingrijkste gauwdief van de eeuw ! Hij werkte gewoonlijk in de autobussen van de Eeuwige Stad, stond daar met de armen over de borst gekruist tussen de menigte en met het gezicht van een onschuldig engeltje. En terwijl verrichtte zijn derde arm, heel discreet, z'n werk in de zakken van z'n buren. Een van zijn gekruiste armen was een kunstarm...

DE WETENSCHAP VORDERT :
EEN NIEUW SOORT GLAS DAT MEN KAN ZAGEN EN SPIJKEREN

... werd door de Duitse laboratoria uitgevonden en zal weldra in de handel gebracht worden. Het kreeg de naam **schuimglas,** omdat het poreus is. Het levert enorme mogelijkheden voor de woningen de scheepsbouw, want het is onzinkbaar en bezit uitstekende isolerende hoedanigheden.

HEB JE REEDS JE AANVRAAG TOT TOETREDING TOT DE KUIFJE'S CLUB INGEZONDEN ?

Dit schrijfmachineportret werd gemaakt naar ons recept door Herman Cooremans van Jette.

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN
VAN J. MARTIN

Lefranc en Re-
nard zijn op he
spoor van een ge-
vaarlijke bende. Va
uit een vliegtuig fi
men ze de Zwar
Toren, want ze ve
moeden dat d
bende daar haar
basis heeft.

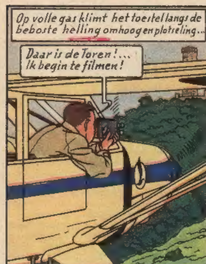

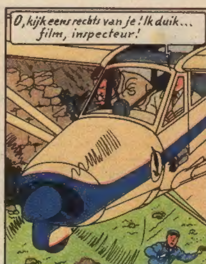

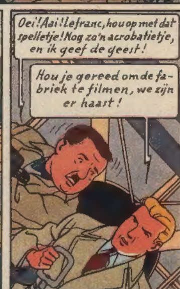

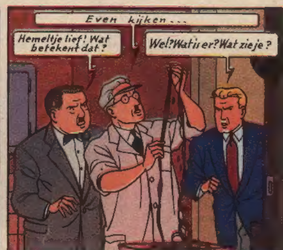

(Wordt voortgezet.)